

Πήγα, είδα, άκουσα, διάβασα και νομίζω...

Με συγκίνηση έλαβα από τον κ. Χρ. Κακούρη ένα τιμητικό τόμο 810 σελίδων με νομικά άρθρα που γράφτηκαν προς τιμήν του ευρωδικαστή Κωνσταντίνου Κακούρη μετά το θάνατό του με γενικό τίτλο «Προβλήματα ερμηνείας». Το βιβλίο έχει δύο προλόγους: τον πρώτο υπογράφει ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου κ. Gil Carlos Rodríguez Iglesias και τον δεύτερο ο Πρόεδρος του ελληνικού Συμβουλίου της Επικρατείας κ. Χρίστος Γεραρής. Μέχρις ότου διαβάσω τον πολύτιμο αυτό τόμο, μεταφράζω για σένα ένα μεγάλο μέρος του πρώτου προλόγου του βιβλίου.

«Η ιδέα για τα περιεχόμενα του τόμου δεν ήταν μόνο μια εκδήλωση τιμής προς τον νομικό και το δικαστή Κωνσταντίνο Ν. Κακούρη, αλλά επίσης αναγνώριση της μεγάλης αρετής και της πίστης στην αξιοπρέπεια του ανθρώπου, που ενέπνεε τον ουμανιστή αυτόν...»

Πριν απ' όλα, θα ήθελα να υπογραμμίσω ότι για τον Κωνσταντίνο Κακούρη η ιδιότητα του δικαστή – ενός έργου που άσκησε επί 45 χρόνια – αντιπροσώπευε κάτι πολύ περισσότερο από ένα επάγγελμα.. Ήταν ένα ουσιώδες συνθετικό της προσωπικότητας, λόγω της απαιτήσεως ηθικού σθένους και ανεξαρτησίας, ανεξαρτησίας κι από τον ίδιο του τον εαυτό. Όπως μας είπε την ώρα που αποχωρούσε από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, «είναι δύσκολο, αλλά ευγενικό να αποχωριστείς από τις πεποιθήσεις σου και τα αισθήματά σου για να υψωθείς σε ανώτατο δικαστή της Κοινότητας, ανεξάρτητος ακόμα κι από τον εαυτό σου. Οι δικαστές όλων των τόπων και όλων των εποχών έπρεπε να σχίσουν την προσωπικότητά τους στα δύο προκειμένου να ασκήσουν την αποστολή τους». Και θύμισε ότι ένας απ' τους επτά σοφούς της αρχαίας Ελλάδας ψήφισε την καταδίκη του φίλου του και κατόπιν έκλαψε την ώρα που τον έπαιρναν».

Ο Μάϊος ήταν μήνας έντονων και σπάνιων συγκινήσεων. Και δεν εννοώ την θλιβερή εκκλησιαστική κρίση, γύρω από διοίκηση, αρχαιρεσίες και εξουσία, για την οποία έχω γράψει από καιρό ένα σχόλιο σε προηγούμενο Γράμμα (αριθ. 50). Εννοώ ένα συγκλονιστικό θεατρικό έργο και τη γνωριμία με μια προσωπικότητα της χώρας μας, που δεν έχει μόνο σπάνιο ζωγραφικό ταλέντο αλλά και μια δυνατή ψυχή, αξιοπρέπεια και έμπρακτη συμπόνοια για τους πάσχοντες αδελφούς του αναπήρους.

Αρχίζω από το θέατρο. Στις 2/5 (με σύζυγο, κόρη και εγγονή) είδαμε το έργο «Όσκαρ» του Έρικ Εμμάνουελ Σμιτ, σκηνοθετημένο και παιγμένο από τον Δημήτρη Λιγνάδη στο θέατρο ΙΛΙΣΙΑ ΒΟΛΑΝΑΚΗΣ. Ο Λιγνάδης υποδύεται ένα άρρωστο παιδί με μεγάλη επιτυχία. Την άριστη παράσταση στο μικρό θέατρο συμπλήρωνε η εθελόντρια γιαγιά Ροζ (Τζένη Ρουσέα), που πρέπει να κάνει παρέα και να στηρίζει το μικρό Όσκαρ, ενώ πρέπει να απαντά και

στα φιλοσοφικά «γιατί» του με αγάπη, χιούμορ και ευρηματικότητα, αφού οι γονείς φοβούνται να του πουν πως δεν θα γίνει καλά. Το τρίτο πρόσωπο, ένα «μπλε» κορίτσι, αναπληρώνεται αρκετά καλά από το βίντεο. Να πας οπωσδήποτε να δεις αυτό το έργο, που θα ξαναπαιχθεί την επομένη σαιζόν.

Σε ηλικία 8 ετών ο Σοφοκλής Χρήστου έχασε τα δυο του χέρια (από τη μέση του πήχυ) και το ένα του μάτι. Τρία δημοτικά σχολεία αρνήθηκαν να τον εγγράψουν λόγω της αναπηρίας του. Επέμεινε. Τέλος γράφτηκε σ' ένα αμερικανικό σχολείο για ανάπηρα παιδιά, στο οποίο έπρεπε να πηγαίνει (από τα Πετράλωνα στο Κέντρο) με δυο συγκοινωνίες. Όταν θέλησε να δώσει εξετάσεις στη Σχολή Καλών Τεχνών, τον αδίκησαν σβήνοντας το έργο, με το οποίο διαγωνίσθηκε. Πικράθηκε, αλλά η ίδια η Σχολή τον πίεσε να ξαναδώσει εξετάσεις, οπότε πέρασε. Είχε καθηγητή τον Κωστή Παρθένη, που ζωγράφιζε κάθε μέρα μαζί με τους σπουδαστές. Όταν ένας οφθαλμίατρος του σύστησε να μην ξαναζωγραφίσει, ο Σοφοκλής Χρήστου, αντί γι' αυτό, παρακάλεσε την Παναγία να τον βοηθήσει ν' αναπτύξει μια λεπτομερή μαυρόασπρη τεχνική που είναι μοναδική: κάθε σχέδιο αποτελείται από λεπτότατες κάθετες γραμμές σε ρυζόχαρτο με πενάκι, που το πιάνει με τα κολοβώματα των χεριών του. Οι φωτοσκιάσεις είναι τέλειες.

Άγνωστο πώς έμαθε γι' αυτόν ο Πρόεδρος Τζών Κέννεντυ και τον κάλεσε στο Λευκό Οίκο. Κατά τρομερή σύμπτωση, τη μέρα που ο Χρήστου πήγε στην Ουάσιγκτον δολοφονήθηκε ο Κέννεντυ στο Ντάλλας. Έτσι το έργο που είχε να του χαρίσει, τον Παρθενώνα, το παρέλαβε η Τζάκυ Κέννεντυ και εκείνος χάρισε ένα δεύτερο στον Πρόεδρο Τζόνσον. Και τα δύο έργα στολίζουν τώρα τον Λευκό Οίκο. Στην πρώτη έκθεσή του στην Ουάσιγκτον ο Σοφοκλής Χρήστου πούλησε όλα του τα έργα. Έκανε πολλές εκθέσεις στην Αμερική. Στην Ελλάδα άργησε ν' αναγνωρισθεί. Χάρισε στην Ελληνική Ολυμπιακή Επιτροπή ένα ωραίο έργο του με θέμα την Ολυμπία, το σημείο που ανάβουν την Ολυμπιακή φλόγα. Σε μια έκθεσή του πήρε τα συγχαρητήρια του Προέδρου της Δημοκρατίας Κ. Στεφανόπουλου. Το πρόγραμμά του, τώρα που έχει επιτύχει σε όλα, είναι να χτίσει οικήματα (όχι ιδρύματα) για τετραπληγικούς - θύματα τροχαίων ατυχημάτων, που είναι μερικές χιλιάδες. Όλα αυτά τα είπε μόνος του δυο φορές το Μάϊο στην τηλεόραση, με σταθερή φωνή, με χαμόγελο και αισιοδοξία, δίνοντας κουράγιο σε όλους εμάς, που οι ειδικές ανάγκες μας δεν είναι τόσο φανερές...

Η δημοσίευση αποσπασμάτων στη σελίδα 6 από το βιβλίο του Νικηφόρου Βρεττάκου «Δυο άνθρωποι μιλούν για την ειρήνη του κόσμου» είναι υπόδειξη της Ευγενίας Δάγλαρη, η οποία έκανε και δύο ωραίες εκθέσεις ζωγραφικής λουλουδιών, στη Ν. Σμύρνη και στον Ταύρο, σε συνεργασία με τους Δήμους και άλλους καλλιτέχνες... Ευχαριστούμε.

